

LA ZONA

L'INFINIT EN UN INSTANT

“Els accidents i altres experiències traumàtiques solen originar una reducció dràstica del pas del temps” (Steve Taylor)

Mai heu tingut la sensació que el vostre present es tornava etern? Que la vostra vida sencera es condensava en quinze segons?

Ningú podia dir que els jugadors no s’havien deixat la pell al terreny de joc. Tothom era conscient del que significava aquella final. Per a molts d’ells era l’última oportunitat d’assolir les metes, els somnis de la seva vida professional. Per a altres representaria la consolidació final dels seus èxits. Especialment per a ell, que malgrat la seva edat i contra tot pronòstic, havia estat escollit pel seleccionador nacional per jugar la final.

Durant tota la seva llarga carrera professional s’havia preparat conscientment i inconscientment per a aquesta eventualitat, però ni tan sols el fet de tenir aquesta idea interioritzada i assumida podia evitar que la por, una por ancestral i irracional, prengués possessió del seu cos i del seu esperit com una infecció que s’estén per totes i cadascuna de les seves cèl·lules.

I és que ja no hi havia tornada enrere. El xiulet va donar l’ordre de llançament. El davanter s’apropà al punt de penal i quan diposità fredament l’esfèric sobre la gespa tacada de blanc, ell va sentir com la seva freqüència cardíaca augmentava a un ritme cada vegada més frenètic pressionant-li cos i ànima. Va experimentar l’eclosió de cada mil·límetre del seu cos quan la sang va amarrar el seu cervell i va pressionar les seves temples fins al límit, va envair els seus pulmons, les seves cames tremoloses i els braços que buscaven l’angle correcte i precís: com si fos possible avançar-se al present i buscar la resposta en un futur inexistent.

El passat tampoc li servia de res. Va ser-ne conscient en observar com l’adversari s’allunyava unes passes de l’esfèric per planificar l’estratègia de l’impacte. Malgrat la seva experiència acumulada al llarg de tota una vida professional, el passat es negava a il·luminar el present: cada penal és un fragment, un àtom en un espai tancat i finit, i, tanmateix, un instant de temps infinit. Un present fluid, perpetu, inaprehensible, que s’escorre cap al passat i es torna irrecuperable.

Aquesta evidència era quelcom que sempre havia intuït i que ara es convertia en una veritat incontestable: només existia present entre ell i l'esfèric. Ni passat ni futur. Només el present. Un present efímer, quasi inexistent, i que ara es mostrava alentit i agònic.

Totes aquestes provances li van produir una sensació de por just en el moment que el davanter va projectar la seva bota cap a l'estàtica esfera. Diuen que la por és un recurs natural per a la supervivència de l'espècie. Ell no estava segur d'aquesta teoria. És més, ni tan sols estava segur de la seva existència. Va pensar que només es tractava del producte de la seva imaginació, un recurs per tal de trobar una explicació racional a les seves emocions i a la seva incapacitat de controlar-les. Fins i tot va arribar a pensar que només era un símptoma de feblesa, de la seva covardia davant les obligacions que la vida li imposava. Una vida que ell creia que havia escollit voluntàriament.

Què havia estat la seva vida? Va voler donar una resposta sincera mentre l'impacte començà a desplaçar la pilota. Buscava una resposta i només va descobrir la buidor en un món que es limitava a uns pocs metres quadrats d'herba. Hores, dies, anys de solitud, atrapat entre tres pals i una xarxa. Tot un univers dins d'una limitada àrea rectangular. Una zona de fals confort només alterada per aquell punt blanc: un cercle que concentrava les pitjors pors que podia imaginar. La seva solitud representada per un punt. Aquell punt que tornava a mostrar-se a mesura que la pilota començava a elevar-se. Una vida marcada dins d'un rectangle. Una presó que el retenia immòbil, expectant.

Allò era tot el seu món quan l'impacte va fer saltar trossos d'herba barrejats amb terra humida i guix desdibuixat que se'n van expandir lentament envoltant l'esfèric amb un ball frenètic i encisador. Els fragments de gespa brillaven durant el seu descens anàrquic conformant reflexos artificials i asimètrics. S'havia de concentrar en la trajectòria. Només havia de ser conscient de l'esfèric que s'apropava cap a ell amenaçant amb la seva imprevisible trajectòria els seus somnis.

Quins havien estat els seus somnis? La pregunta retornava novament al seu cervell. Ara, mentre el destí en forma d'esfera recoberta de cuir s'aproximava de forma inexorable, recordà el primer dia del seu viatge iniciàtic: aquell debut com a titular amb l'equip local. Recordà el pare a les grades sorolloses, ara completament emmudides. Va veure, com si fos ara mateix, el somriure del pare satisfet i orgullós. Va veure passar davant seu tots llurs èxits i fracassos. Va percebre totes les emocions que l'havien acompanyat al llarg de la seva vida. Però sobretot va copsar la veu silenciosa que l'acompanyava des del primer dia: la veu de la solitud. No importava que milers d'ànimes ompliren l'estadi fins a l'últim racó, ell sempre se sentia sol, envoltat d'un silenci aterridor i fictici.

I va ser en aquell instant, quan la pilota va iniciar una paràbola imprevista, que la por es va transformar en ansietat. De sobte, el front es va cobrir d'una humitat que amenaçava d'esborrar el seu camp de visió. De cada porus del seu cos emanava una suor freda, gèlida que aviat es va fer ostensible en impregnar els colors de la seva samarreta oficial. Va experimentar una tremolor intensa que li pressionà la gola com la força del condemnat a mort. La boca es convertí en un desert i el seu oasi de seguretat va desaparèixer al ritme palpitant i taquicàrdic del seu cor.

Llavors, quan l'esfèric se situà a uns cinc metres de la porteria, una sobtada i intensa tranquil·litat el va envair completament. Aquella quietud li retornà la serenitat i el control. Va començar a plantejar-se diverses estratègies. Estratègies que anava descartant a mesura que l'efecte accentuava i feia variar la trajectòria parabòlica de la pilota.

Havia sacrificat moltes il·lusions per poder arribar a aquell instant: els amics de la infantesa, un primer amor d'institut, un segon... Una família. Tota una vida en definitiva. Arribar a aquell instant era el resultat de moltes renúncies i molts sacrificis. Estava a punt de descobrir si tot havia pagat la pena.

L'impacte era imminent. No tenia dubtes: la trajectòria es decantaria per l'esquadra esquerra. Saltà. El seu cos flotava en l'aire, cap tensió. Feia estona que s'havia relaxat tot esperant l'impacte.

Malgrat la tranquil·litat i el silenci no va abaixar la guàrdia. La seva mirada continuava centrada en l'esfera blanca que s'aproximava de manera inexorable a la porteria, al seu últim refugi. Els ulls romanien oberts, expectants. Encara va tenir temps de pensar en el pare. Si el pogués veure ara... Un somriure es va dibuixar al seu rostre, però el passat el va ignorar.

La mà, com si tingués vida pròpia, es va projectar lentament per l'espai. L'esfèric va impactar contra aquella extremitat dilatada amb tota la fúria possible, així i tot ell va poder desviar la seva trajectòria per sobre del travesser. Per l'esquadra esquerra com havia predit. Tot tornà al temps frenètic de l'estadi. El seu cos es precipità violentament contra el terra humit. Una explosió d'eufòria inundà les grades i el terreny de joc. Desesperació en l'equip rival. El seu cap impactà contra el pal de la porteria: mai podries controlar-ho tot, ni tan sols si disposessis de tot el temps de l'univers. I en una fracció de segon el seu temps es va aturar fins a l'infinit en un fos en negre. Silenci.....

E T E R N I N A T